

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 września 2020r.,

w sprawie **A. B.**

oskarżonego o czyn z art. 190a§1 k.k. i in.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 lutego 2020r., sygn. akt II Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 września 2019r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

**2) kosztami postępowania skargowego obciążyć
oskarżonego.**

UZASADNIENIE

Skarga oskarżyciela nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji,

zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też czy konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji prokuratora oraz w dużej części w środku odwoławczym pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (pkt 3.1, 3.2, 3.3 uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego).

W uzasadnieniu tym jednoznacznie wskazano, że „w ocenie Sądu Okręgowego zeznania S. B. są wiarygodne i korespondują z zeznaniami pozostałych świadków (...). Zeznania pokrzywdzonej są logiczne i brak jest podstaw, aby odmówić im przymiotu wiarygodności”. Powyższe powiązано z regułą *ne peius* z art. 454§1 k.p.k. wskazując, że Sąd Okręgowy w zaistniałej sytuacji nie mógł wydać orzeczenia skazującego.

Z przytoczonym poglądem nie stoi w sprzeczności wskazanie tego Sądu, że „Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę powinien dokonać powtórnej analizy materiału dowodowego”, wszak przy pierwszym rozpoznaniu sprawy Sąd ten uniewinnił oskarżonego, a zeznaniom pokrzywdzonej odmówił wiary. Sąd Odwoławczy jednoznacznie wyraził swoje stanowisko co do przekonania o winie oskarżonego, ale powyższe w niczym nie odbiera Sądowi I instancji prawa do swobodnej własnej oceny dowodów i wydania na jej podstawie rozstrzygnięcia. Orzeczenie Sądu Okręgowego, choć zawierać musi jasno wyrażony pogląd w omawianej materii, to nie jest swoistym prejudykatem wiążącym sąd ponownie rozpoznający sprawę w zakresie sprawstwa i zawinienia. Stąd prawidłowym było zarówno wyrażenie przez Sąd Odwoławczy jednoznacznego stanowiska w zakresie oceny przeprowadzonych dowodów w kontekście art. 454§1 k.p.k., jak i zlecenie ponownej analizy tych

dowodów Sądowi Rejonowemu, który wszak powinien dokonać własnych rozważań, jak i dostrzegać stanowisko Sądu Okręgowego.

Z pewnością zaś rola Sądu Najwyższego w postępowaniu skargowym ogranicza się do kontroli formalnej poprawności decyzji z art. 437 k.p.k. o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania i nie jest możliwe w ramach tej kontroli dokonywanie merytorycznej oceny wiarygodności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych. W tej sferze decyzja Sądu Odwoławczego jest całkowicie samodzielna i nie podlega badaniu – art. 539a§3 k.p.k.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.